

Yedinci delil şehadet [1] delilidir. Bütün hipotezler eninde sonunda şehadetle kesinlik kazanırlar. Zannedersen kararların yüzde doksan dokuzu bu şekilde verilir. Sadece mahkemelerde değil, bilimde bile bir şeyi kesinleştirmenin son aşaması şehadettir.

Dünyada herkes neyin doğru olduğuna inanıyorsa veya neleri biliyorsa, âlim bile olsa yüzde doksan dokuzu başkalarının şehadetindedir. Bizzat kendi tecrübesi ve müşahedesi[2] yüzünden değildir.

Eminlik seviyesine gelmiş olan bilimlerin bile durumu farklı değildir. Tıp, astronomi, kimya ve mühendislik; bütün bunların hatırı sayılır kısmı şehadetten ibarettir. Belli insanlar bizzat deneyleri yapmışlardır ama diğerleri onların şehadetini kabul ederek kendi ilminin temelini atarlar. Kendileri aynı deneyleri yapma zahmetine katlanmazlar.

Madem dünyada her şey şehadetle kabul ediliyor o zaman neden söz konusu Allah olunca bu önemli delili yok sayalım?

Şehadetin sadece kulaktan dolma bilgiler değil gerçekten şehadet olması gerektiğini kabul ediyoruz ama eğer şehadet kavramıyla ilgili bilimsel prensiplere uygun bir şehadet bulunursa kabul etmekten başka çaremiz kalmaz. Delil olan şehadettir, şehadetin yokluğu değil. Eğer dürüst insanların büyük bir grubu Allah'a gerçekten şahit olduklarını iddia ediyorsa bu konuda bilgi sahibi olmadığını söyleyen grup dikkate alınmayacaktır çünkü bilmemek bir şeyin yokluğuna dair bir delil değildir. Karar "ben gördüm" diyenlerin şehadetine göre verilecektir.

Allah'ın varlığına dair şehadet verenlerin lekesiz hayatları

Bu prensip ışığında konuyu incelediğimizde görüyoruz ki yüz binlerce insan Allah'ın varlığına dair şehadet vermişlerdir. Ayrıca bunlar sıradan insanlar olmayıp karakteri lekesiz insanlardı. Kûr'ân-ı Kerîm şehadet delilini şöyle sunmaktadır: [3]

Yani *"Ey Resul (s.a.v) sen muhaliflerine onlar arasında bir ömür geçirdiğini hatırlat. De ki durum*

böyleyken siz neden akılsızca beni ret ediyorsunuz? Aranızda geçirdiğim ömrüm boyunca benim dürüstlüğüme şahit olmadınız mı?"

Eğer benim hiçbir zaman yalan söylemediğimi biliyorsanız o zaman Allah tarafından sizleri O'na davet etmek için görevlendirildiğim konusunda neden şüpheye düşüyorsunuz? Bütün tehlikelere rağmen dürüstlüğü bayrağını elinden düşürmeyen; düşmanları tarafından bile karakterinin lekesiz olduğu itiraf edilen birisi nasıl bir günde ahlaki olarak bu kadar çürüsün ve "Allah beni dünyanın ıslahı için görevlendirdi" kadar büyük bir yalanı nasıl uydursun?

Kûr'ân-ı Kerîm buyuruyor ki bir peygamberin milleti onun hakkında şöyle demiştir:[4]

Yani "Ey Salih bizim senden büyük beklentilerimiz vardı; sen çok iyi birisiydin ama şimdi sana ne oldu."

Hız. İsa da kendi kavmine demişti ki bulabiliyorsanız bir tane bile olsa bir ayıbımı bulun ve gösterin. Bütün peygamberler aynı şekilde karakterleri açısından düşmanların bile ulaşamayacağı seviyelerdeydi. Bu peygamberlere inanıp tabi olanlardan bile yüz binlerce insan doğrudan Allah tarafından vahiy ve ilham ile lütfedildiler ve aynı şekilde lekesiz karakterler sergileyerek düşmanlarının bile takdirini kazandılar.

Hız. Musa'nın pak hayatı

Bakın Firavun Hız. Musa'nın ne kadar sıkı düşmanıydı. Buna rağmen Hız. Musa'nın dürüstlüğü konusunda dilini uzatamamıştı. Delirdiğini iddia etmiş ama dürüstlüğüne çamur atamamıştı. Hâlbuki Hız. Musa onun evinde büyümüşü. En ufak bir karakter bozukluğu söz konusu olsaydı bu zaafı kullanırdı.

Hız. Muhammed'in (s.a.v.) pak hayatı

Benzer şekilde Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) hayatında da sadık ve emanetleri koruyan birisi

olduğuna dair düşmanlarının itirafları mevcuttur. Hiçbir töhmet altında kalmadığı gibi temizliği ve tahareti konusunda düşmanları tarafından bile övülmüştür.

Mekke'de yapılan bir toplantıda dışarıdan gelenlere Hz. Muhammed hakkında sordukları vakit ne denilsin konuşuluyormuş. Toplantıda "zaten etrafa rezil oluyoruz. Birimiz bir şey diyor diğerimiz ise başka bir şey. Bari dışarıdan hac için gelip soranlara ne diyeceğimiz konusunda ortak bir karar verelim ki daha da rezil olmayalım" diye karar vermişler. Bunun üzerine birisi "Muhammed yalancının tekidir. Ne diyorsa yalandır" diyelim, diyerek öneride bulundu. Nasar Bin Haris adında birisi hemen karşı çıkmış ve böyle bir iddiayı kimseye yutturamayacaklarını savunmuş. "Eğer böyle bir şey uydurursak insanlar diyecekler ki: Muhammed bütün gençliğini aranızda geçirdi. O zaman hepinizden daha iyi, daha dürüst ve en çok emanetleri hakkıyla koruyan olarak bilinirdi. Şimdi saçları ağarınca sadece bir öğreti getirdi diye ona yalancı demeye başlamışsınız. Vallahi bu durumda onun yalancı olması olanaksızdır." Böyle deyince herkes bu stratejinin yanlış olduğunu itiraf etmiş ve uydurulacak başka bahaneler aramaya başlamışlar.

Nasar Bin Haris'in itirazı ne kadar yerindedir. Hz. Muhammed'in daha önceki hayatı lekeli olsaydı böyle bir çamur atılabilirdi ama lakabı sadık[5] olan birisi hakkında böyle iftiralara birden bire kim inanırdı.

Harkal Ebu Sufyan'a Hz. Muhammed'in (s.a.v) yalan söyleyip söylemediği konusunu sorduğunda o da "Bugüne kadar söylememiştir" demiş. Sonra "bugüne kadar" kısmını şüphe yaratmak için kullandığını eklemiştir. Yine başka bir seferinde Hz. Muhammed (s.a.v) bir dağa çıkıp insanlara demiş ki "eğer ben size falanca vadide bir ordu size saldırmak için pusuda beklemektedir dersem bu konuda bana inanır mısınız?" Ortak cevap "Evet" şeklindeydi. Oysa Mekkelilerin haberi olmadan bir ordu'nun bu kadar yakına gelmiş olması neredeyse imkânsızdı. Zahiren olanaksız görünen bir şeye bile inanmaya hazır olmaları Hz. Muhammed'in (s.a.v) dürüstlüğü konusunda ne kadar emin olduklarını gösteriyor.

Allahın varlığı konusunda vahyi yüzünden şehadet veren işte böyle zatlardır. Dünyanın ıslahı için görevlendirilen bu insanlar en büyük reformculardır. Kendi ahlaki güzelliğinden dolayı milyonların kalbine hükmetmişlerdir. Hatta bu insanlar dediği için inananlar canlarını ve mallarını gösterdikleri amaç uğruna feda etmeyi bir saadet bilmişlerdir. Ayrıca dünyanın zihinsel evriminde de bu zatların katkısı herkesten fazladır. Bunların şehadeti varken Allah'ın varlığı nasıl şüpheyi düşsün?

Eğer bu şehadetler bile ret edilecekse şehadetle ilgili bütün usuller altüst olacak ve bilimler bile

ispatlanmamış dedikodu durumuna düşeceklerdir. Akliselim, sıradan şehadetleri bile kabul ederken bu kadar kuvvetli şehadetlerden yüz çevirmeye asla razı olmaz.

İtirazlar ve cevapları

Deniliyor ki bu insanların gerçekten böyle bir iddiada bulduklarına dair bir kanıtımız var mıdır? Sonradan gelen insanların bu iddiayı bu insanlara mensup etmediği ne malumdur?

Bunun cevabı şudur ki bunların şehadeti kadar tevatürle aktarılan şehadet tarihte olmamıştır. Onlarca kitap ve milyonlarca insan nesilden nesile bu şehadeti aktarmışlardır. Böyle tevatür gösteren şehadete şüpheyle bakılamaz. Ayrıca bu şehadet belli bir çağın ürünü değildir. Her çağda bu şehadeti veren insanlar olmuşlardır. Günümüzde bile bu şehadeti tazeleyen birisi oldu. Bu zat da Aryalara, Hindulara, Müslümanlara ve Hıristiyanlara pak hayatında bir leke bulsunlar diye meydan okudu ama hiç birisi onun etrafında yaşamalarına rağmen hayatının takva dolu ve pak olmadığına dair suçlayan parmaklarını kaldıramadı. Hatta en tehlikeli düşmanları bile dürüstlüğü konusunda eşsiz olduğunu itiraf ettiler. Ailesiyle kavgalı olanlar bile davalarına çözüm bulmak için "O ne derse kabul ederiz" dediler. Bu zat Vâdedilen Mehdi olduğunu iddia eden Mirza Gulam Ahmed hazretleridir. Velhasıl her çağda bu şehadeti tazeleyen insanlar mevcut oldukları için bu şehadetin kabul edilmesi gerekir.

H. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed
Allah (c.c.) adlı eserinden

[1] Şehadet kelimesi şahitlik etmek manasındadır ve bu bölümde bu mana kastedilmiştir. Ancak Türkçe'de şehit olma anlamında da kullanılmaktadır. Burada bu mana ile karıştırılmamalıdır.*

[2] Bizzat tanık olmak

[3] Yunus (10) sûresi, ayet.17

[4] Hûd (11) sûresi, ayet.63

[5] Dürüstlüğün en yüksek noktasında olan birisi